

stionslov; men der staar: „Pensjonsloven“. Vi have havt det Spørgsmaal for for en Del Aar siden, og husker jeg ikke meget feil, saa var ogsaa den nuværende høitærede Finansminister enig i, at Embedsmændene vare nødsagede til at finde sig i at blive pensionerede efter den Lov, der til enhver Tid var den gjældende. Jeg har ikke set Tidenden igjennem, men jeg tror dog ikke, jeg tager feil i min Angivelse. Efter den Mening, jeg har, at vi, som sagt, ikke iaar saa Noget ud af denne Lov saalkdt som af saamange andre Sager, der ere forelagte Thinget, skal jeg ikke komme videre ind paa Loven, men kun gjøre et Par Bemærkninger om den Maade, hvor paa flere Embedsmænd ere behandlede her i Lovforslaget, og da navnlig den Maade, hvor paa man har slaet Ministrene sammien med dem. Ministrene blive ansatte paa en anden Maade end andre Embedsmænd og blive tillige pensionerede paa anden Maade, idet det beror paa Kongen, om de skulle have Pension eller ikke, samt tilbøds hvor stor denne skal være. Det forekommer mig nu, at den Bestemmelse, der er optagen i Pensjonsloven, nemlig at, naar en nu pensionberettiget Embedsmand afgaar og senere modtager et nyt Embed, saa er han berettiget til at saa sin Gage suppleret saaledes, at den bliver ligesaa stor som den han tidligere havde, vel kan have Noget for sig med Hensyn til Embedsmændene i Almindelighed, men saavel Ministrernes Ansættelsesmaade som deres Pensionering foregaar jo ikke paa samme Maade som andre Embedsmænds, og det forekommer mig derfor ikke i sin Orden, at en Minister, naar han gaar af som Minister og faar et nyt Embed, strax kan forlange de 6,000 Rd., han har havt i sin tidligere Stilling. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Vædringsforslag i saa Henseende, ligesaalkdt som jeg har stillet Vædringsforslag til andre Punkter, som jeg kunde have ønsket at bringe paa Dmtele, men som jeg skal lade ligge, fordi jeg, som sagt, ikke tror, at der kommer Noget ud af Loven iaar.

Chr. Mimestad: Der er nogle Punkter, med Hensyn til hvilke jeg har kunnet slutte mig til Udvalgets øvrige Medlemmer,

og der vilde sandsynligvis paa flere Punkter have kunnet finde en større Tilnærmelse. Sted fra min Side, hvis der var blevet opnaaet. Enighed om det Principspørgsmaal, som igaar forelaa til Forhandling og dengang efter den ærede Formands Mening blev tilstrækkelig udebateret, og hvis derhos Udvalgets øvrige Medlemmer ikke havde ment i Et og Alt at burde fastholde deres Standpunkt fra det foregaaende Aars Betænkning. De to Punkter, med Hensyn til hvilke jeg har kunnet slutte mig til Udvalgets øvrige Medlemmer, vedrøre dels Væntepengene, et Punkt, der er af mere underordnet Betskaffenhed, og dels Spørgsmaalet om, hvorvidt Enker skulle beholde den Ret til Pension, som der efter den nuværende Pensjonslov er tillagt dem, eller der kun bør gives dem et Krav paa Understøttelse, forsaavidt deres Formuesforhold opfordre dertil. Det er ikke uden store Betænkneligheder, at jeg i denne Henseende har kunnet slutte mig til det øvrige Udvalgs Forslag. Man kan jo nemlig ikke misjænbe, at man ved en saadan Bestemmelse som den, der her foreslaas, betænger Embedsmændene en Spore til at vise Sparommelighed for at efterlade deres Enker og Børn nogen Formue eller at sikkre Enken en høiere Overlevelsesrente end den, de ere pligtige til at sikkre hende. Det er Noget, man jo kan gjøre indlysende ved Exempler. En Embedsmand har f. Ex. 2,400 Rd. i aarlig Gage, og hans Enke, skulde derefter have en Pension af 300 Rd. Men nu har denne Embedsmand en lille Formue paa 6000 Rd., som altsaa efter den Rentefod, der nu er den sædvanlige, netop vilde kunne give hans eventuelle Enke en aarlig Indtægt af 300 Rd., og Embedsmændene vil altsaa kunne være temmelig sikker paa, at, hvis han ved sin Sparommelighed bliver istand til ved sin Død at efterlade sin Enke en saadan Kapital, da vil hun ingen Pension faa, og det vil derfor være en Fristelse for ham at saa denne Formue konsumeret, inden han dør. Det er jo en Ulempe ved dette Forslag. Men naar jeg desuagtet har kunnet tiltræde det, er det, fordi jeg ikke tror, at dette Forhold praktisk vil indtræde sa ofte, da det er meget sjældent, at Embedsmænd have Formue, eller at de se sig istand til at